

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **T. T. H. M.**
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-05729/PP-2023,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vedeném pod sp. zn. OAM-05729/PP-2023.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá poskytnutí ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádá, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí v řízení o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vedeném u žalovaného pod sp. zn. OAM-05729/PP-2023.
2. Z obsahu spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně dne 24. 4. 2023 podala u žalovaného žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
4. Žalovaný nerozhodl ve lhůtě dle v § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců, čemuž se žalobkyně bránila dne 24. 6. 2023 podáním návrhu na vydání opatření proti nečinnosti.
5. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) rozhodnutím ze dne 24. 7. 2023, č. j. MV-112175-3/SO-2023, vydala opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, neboť shledala, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě. Komise stanovila žalovanému lhůtu 60 dnů k vydání rozhodnutí od doručení tohoto opatření proti nečinnosti.
6. Dne 9. 8. 2023 žalovaný vydal předkládací zprávu, kterou navrhl vydat žalobkyni povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.
7. Žalobkyně namítá, že lhůta 60 dnů stanovená v opatření proti nečinnosti je zjevně nepřiměřeně dlouhá ve vztahu k již uplynuté celkové délce řízení a k základní zákonné lhůtě 60 dnů od podání žádosti podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Stanovená lhůta je nepřiměřeně dlouhá též s ohledem na obdobné případy, neboť Komise zpravidla přikazuje vydat rozhodnutí do 30 dnů. Žalobkyně dále upozorňuje, že vyřizování žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti trvalo u Komise 30 dnů, což rovněž nebylo při stanovení lhůty zohledněno.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby. Žaloba dle žalovaného postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti žalovaného. Žalovaný upozorňuje, že dne 9. 8. 2023 vydal předkládací zprávu. Následně byl žalobkyni dán termín na den 8. 12. 2023, aby se dostavila na pracoviště žalovaného za účelem odebrání biometrických údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný vydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené nadřízeným orgánem, která uplynula teprve dne 22. 9. 2023.
9. V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala, že žalovaný správní orgán překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a je ve věci nečinný. Uvedla, že nesouhlasí s nepřiměřeně dlouhou lhůtou v opatření proti nečinnosti. Konstatovala, že předkládací zpráva je pouze interním aktem v rámci žalovaného správního orgánu a žalobkyně nemohla

vědět o její existenci. Žalobkyně proto setrvává ve svém přesvědčení o důvodnosti podané žaloby.

10. Při jednání žalobkyně setrvala na své předchozí argumentaci. Žalovaný se z jednání soudu omluvil.
11. Městský soud v Praze žalobu posoudil, přičemž v souladu s § 81 odst. 1 soudního řádu správního vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Shledal, že žaloba je důvodná.
12. Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.
13. Podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
14. Ze shora uvedené rekapitulace průběhu správního řízení vyplývá, že žalovaný nerozhodl o žádosti žalobkyně ve lhůtě stanovené zákonem. Z tohoto důvodu Komise přijala opatření proti nečinnosti a přikázala žalovanému rozhodnout ve lhůtě 60 dnů od doručení tohoto opatření. V této lhůtě žalovaný vydal dne 9. 8. 2023 předkládací zprávu, v níž navrhl vyhovět žádosti žalobkyně.
15. Žalobkyně v podané žalobě ze dne 7. 8. 2023 namítla nečinnost žalovaného a především zpochybnila délku lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti k vydání rozhodnutí.
16. Soud předně podotýká, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 – 24, uvedl, že vydáním rozhodnutí o žádosti nelze rozumět vydání předkládací zprávy. Rovněž v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017 – 32, Nejvyšší správní soud konstatoval, že předkládací zprávu nelze považovat za konečné rozhodnutí v dané věci. Uvedl, že *„podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu se zahajuje jediné řízení, a to řízení o této žádosti. Řízení končí buď vydáním rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, zamítnutím žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu anebo zastavením řízení.“*
17. Uvedené dle soudu lze plně vztáhnout též k řízení o povolení k přechodnému pobytu, o které usiluje žalobkyně. I zde řízení končí teprve rozhodnutím o povolení k přechodnému pobytu, respektive vydáním pobytové karty či průkazu o povolení k pobytu, zamítnutím žádosti, případně zastavením řízení. Zákon o pobytu v žádném ustanovení neuvádí, že by formou rozhodnutí bylo též vyhotovení předkládací zprávy. Naopak § 169t odst. 7 písm. c) zákona o pobytu cizinců výslovně stanoví, že v případě vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu podle § 87b odst. 4. Tomu ostatně odpovídá také znění předkládací zprávy v případě žalobkyně, neboť zpráva pouze navrhuje vydání povolení k přechodnému pobytu, autoritativně o podané žádosti však nerozhoduje. Naopak výslovně uvádí, že žádosti žalobkyně nadále nemusí být vyhověno (například pokud vyjdou najevo nové skutečnosti).
18. Za této situace lze dle soudu seznat, že žalovaný je doposud nečinný, neboť nerozhodl o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, přestože i Komise v opatření proti nečinnosti žalovanému přikázala, aby do 60 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí. Již z tohoto důvodu je žaloba důvodná, neboť vyhotovení

předkládací zprávy nepředstavuje vydání rozhodnutí. Za této situace soudu nezbylo, než žalovanému přikázat, aby o žádosti žalobkyně rozhodl, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; dle soudu se jedná o lhůtu přiměřenou, neboť žalovaný již násobně překročil lhůtu k vydání rozhodnutí, kterou mu stanoví zákon o pobytu cizinců.

19. Soud musel dále posoudit, zdali ke dni podání žaloby byly splněny podmínky řízení, především zda žalobkyně mohla nečinnostní žalobu podat před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí stanovené Komisí. Uvedenou úvahu soud provedl též z toho důvodu, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, okolnost, zda žalobce podal nečinnostní žalobu, aniž by v době jejího podání bezvysledně vyčerpал prostředek ochrany ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., může soud k tíži žalobce zohlednit při rozhodování o nákladech řízení o žalobě.
20. V této části soud plně odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023 – 32.
21. V tomto rozsudku zdejší soud předně citoval závěry předchozí judikatury, dle kterých platí, že jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. V případě obdobných okolností, které soud posuzuje nyní, pak konstatoval, že lhůta pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů nemůže být přiměřená, a to mj. z důvodu, že část lhůty běžící případně od tohoto okamžiku (60 dnů) je sama o sobě stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, a že nadřízený správní orgán nezohlednil, že využil pro vydání opatření proti nečinnosti téměř celou zákonnou lhůtu (30 dnů podle § 80 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu).
22. S uvedeným se soud plně ztotožňuje a shledává, že také v nyní posuzované věci nebyla v opatření proti nečinnosti stanovena přiměřená lhůta k vydání rozhodnutí. Soud odkazuje k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 – 54, dle kterého *„lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“* V daném případě soud neshledal existenci výjimečných okolností, pro které bylo na místě, aby Komise stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí v zákonné délce. Tomu ostatně odpovídá, že žalovaný vydal předkládací zprávu několik málo dnů po učinění opatření proti nečinnosti a pro její vyhotovení zdaleka nevyužil Komise stanovenou lhůtu. Ve stejném rozsudku pak také Nejvyšší správní soud uvedl, že nadřízený správní orgán musí zohlednit i dobu, po kterou mu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti. Takto však Komise zjevně nepostupovala, neboť i přes vyčerpání třicetidenní zákonné lhůty pro vyřízení žádosti o ochranu proti nečinnosti stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí v maximální délce rovnající se zákonné lhůtě pro vydání prvotního rozhodnutí.
23. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že Komise při stanovení lhůty k vydání rozhodnutí pochybila. Žalobkyni se proto nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany a podmínky soudního řízení byly splněny již v době podání žaloby. Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, konstatoval, že bezvyslednost vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou. Jelikož v daném případě Komise

stanovená lhůta byla nepřiměřená, nemusela žalobkyně vyčkávat na uplynutí Komisí stanovené lhůty a mohla oprávněně žaloba podat ihned po vydání opatření proti nečinnosti.

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast při jednání) po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud podotýká, že žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, přestože nevyčkala na uplynutí lhůty stanovené k vydání rozhodnutí opatřením proti nečinnosti, neboť v tomto opatření stanovená lhůta byla zjevně nepřiměřená. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za podanou repliku, neboť tento úkon neshledal důvodným; jestliže žalobkyně trvala na nařízení jednání, mohla v replice obsaženou argumentaci přednést při tomto jednání. Celkem tedy žalobkyni náleží náhradě nákladů řízení (2 000 + 9 300 + 900 =) 12 200 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady v přiměřené lhůtě jednoho měsíce k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu

